

Załącznik nr 1

wPKE – lista proponowanych zmian merytorycznych

Przepis	Zagadnienie	Postulat
Art. 1 pkt 2 wPKE	Vacatio legis dla zakazu zawierania umów na czas określony powyżej 24 m-cy	<p><u>Propozycja zmiany:</u></p> <p>Art. 1. Ustawa z dnia ... 2024 r. – Prawo komunikacji elektronicznej (Dz. U. poz. ...) wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) art. 43 ust. 1 pkt 1 lit. a tiret piąte oraz art. 45 ust. 2, które wchodzi w życie po upływie 12 miesięcy od dnia ogłoszenia; 2) ~~art. 23 oraz art. 302 ust. 1, który wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia;~~ 3) ~~art. 332 oraz art. 446 ust. 1 pkt 59, które wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia;~~ 4) art. 424 ust. 1 pkt 3 i 5 oraz ust. 2 pkt 1, który wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia. <p>Art. 1 pkt 2 wPKE przewiduje zaledwie 7-dniowe vacatio legis dla zakazu zawierania umów dłuższych niż 24 miesiące (art. 302 ust. 1 PKE). Tak krótki okres uzasadniany jest bardzo ważnym interesem konsumentów związanym z funkcjonowaniem na rynku umów na 36 czy 48 miesięcy. Autorzy projektu nie poczynili jednak jakichkolwiek ustaleń mających na celu ustalenie, czy tego rodzaju umowy stanowią jedyną opcję oferowaną abonentom. Warto wskazać, że już w chwili obecnej art. 56 ust. 4a ustawy Prawo telekomunikacyjne ustanawia 24 miesięczny limit odnośnie początkowego okresu obowiązywania umowy, stąd też projektowane przepisy jedynie rozszerzają to ograniczenie w odniesieniu do aneksów przedłużających umowę na kolejny okres zobowiązania. Polski rynek telekomunikacyjny cechuje się wysoką konkurencyjnością, w związku z czym zarówno początkowe umowy, jak też aneksy, są powszechnie oferowane na okres 24 miesięcy (lub krótszy).</p> <p>Umowy na 36 lub 48 miesięcy oferowane są zasadniczo wyłącznie w przypadku, w którym zawarcie aneksu połączone jest z zakupem urządzenia za przysłowiową złotówkę (tj. w modelu subsydiowanym, z ulgą wynikającą z art. 56 ust. 6 ustawy Prawo telekomunikacyjne). W takim przypadku dłuższy okres zobowiązania jest rozwiązaniem prokonsumenckim, ponieważ umożliwia obniżenie kwoty abonamentu związanej z zakupem subsydiowanego urządzenia. Funkcjonowanie tego modelu nie ogranicza przy tym wolności wyboru konsumentów, ponieważ mają możliwość zakupu urządzenia również w ofercie ratalnej, którą oferują zarówno operatorzy, jak też sklepy z elektroniką.</p> <p>Brak jest w związku z tym powodu, aby te przepisy miały zostać wprowadzone w życie szybciej niż inne postanowienia PKE – szczególnie, że poprzedni rząd nie podjął starań, aby tak "krytyczną" dla konsumentów</p>

		<p>regulację wdrożyć w drodze nowelizacji ustawy – Prawo telekomunikacyjne. Jednocześnie zaniechanie oferowania aneksów na okres dłuższy niż 24 miesiące jest poważnym wyzwaniem dla przedsiębiorców, ponieważ wiąże się z koniecznością kompleksowego wdrożenia zupełnie nowych rozwiązań taryfowych. Takie zmiany nie są możliwe z dnia na dzień, ponieważ obejmują m.in.:</p> <ul style="list-style-type: none"> • wdrożenie (w tym konfiguracja i testowanie) ponad dziesiątek/setek nowych opcji taryfowych (odrębnych bytów informatycznych funkcjonujących w różnych podsystemach informatycznych); • stworzenie nowych wzorców umownych i cenników urządzeń (dziesiątki/setki sztuk); • przeszkolenie sieci sprzedaży i obsługi klienta; • zmianę prowizji dla agentów (zależne od rodzaju opcji taryfowej); • zmiany w systemach sprzedażowych (w tym zmiany na stronach internetowych, w systemach CRM, zapewnienie prezentacji i wydruku/wysyłki mailem właściwego regulaminu i cennika) ; • zaplanowanie wymiany materiałów reklamowych. <p>W tak skomplikowanej materii zasady demokratycznego państwa prawa stoją przeszkodzie odstępieniu od wyrażonej w art. 4 ust. 1 ustawy o ogłaszaniu aktów normatywnych i niektórych innych aktów prawnych zasady co najmniej 14-dniowego <i>vacatio legis</i>, ale wręcz uzasadniają istotne wydłużenie tego okresu. Wskazujemy przy tym, że w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego brak <i>vacatio legis</i> dopuszczalny jest wyłącznie w przypadku zmian o charakterze technicznym (por. wyrok z dnia 2 grudnia 2014 r. Sygn. akt P 29/13).</p> <p>Mając na uwadze skomplikowaną regulację dot. przepisów o zwrocie niewykorzystanych środków pre-paid, postulujemy również wykreślenie przepisu skracającego <i>vacatio legis</i> w tym zakresie.</p>
Art. 1 pkt 2 wPKE	vacatio legis dla przepisu 278 PKE regulującego konstruowanie, wprowadzanie do obrotu i dystrybucję urządzeń radiowych z gniazdem USB typu C	<p><u>Uwaga kierunkowa</u></p> <p>Zwracamy uwagę, na konieczność wprowadzenia <i>vacatio legis</i> dla przepisu 278 PKE regulującego konstruowanie, wprowadzanie do obrotu i dystrybucję urządzeń radiowych z gniazdem USB typu C, uwzględniającego m.in. konieczność wydania przez Ministra właściwego do spraw informatyzacji rozporządzenia, o którym mowa w art. 278 ust. 7 PKE. Długość okresu <i>vacatio legis</i> powinien umożliwiać dostosowanie się do projektowanych przepisów przez producentów, przedsiębiorców wprowadzających takie urządzenia do obrotu oraz dystrybutorów (m.in. przedsiębiorców telekomunikacyjnych).</p>
Art. 1 pkt 2 wPKE	vacatio Legis dla art. 297 ust 3 pkt 2, czyli możliwości korzystania z	<p><u>Propozycja zmiany:</u></p> <p>Art. 1. Ustawa z dnia ... 2024 r. – Prawo komunikacji elektronicznej (Dz. U. poz. ...) wchodzi w życie po upływie 6 miesięcy od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem:</p>

	elektronicznych metod potwierdzania danych	<p>1) <i>art. 43 ust. 1 pkt 1 lit. a tiret piąte oraz art. 45 ust. 2, które wchodzi w życie po upływie 12 miesięcy od dnia ogłoszenia;</i></p> <p>2) <i>art. 23 oraz art. 302 ust. 1, które wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia;</i></p> <p>3) <i>art. 332 oraz art. 446 ust. 1 pkt 59, które wchodzi w życie po upływie 3 miesięcy od dnia ogłoszenia;</i></p> <p>4) <i>art. 424 ust. 1 pkt 3 i 5 oraz ust. 2 pkt 1, który wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia;</i></p> <p>5) <i>art. 297 ust 3 pkt 2, który wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.</i></p> <p>Wnosimy o skrócenie vacatio Legis dla możliwości korzystania z elektronicznych metod potwierdzania danych, w szczególności z wykorzystaniem aplikacji mObywatel (certyfikat użytkownika aplikacji mObywatel). Obecnie wynosi ono 6 miesięcy, co będzie blokowało możliwość szybkiego skorzystania z tych rozwiązań. O ile zachowanie odpowiednio długiego vacatio legis dla obowiązków przewidzianych ustawą jest jednym z kluczowych oczekiwań branży, o tyle w tym przypadku przepisy nie przewidują obowiązku, a jedynie możliwość wprowadzenie nowych form weryfikacji abonenta. Vacatio legis nie musi być zatem długie, gdyż nie ma obowiązku prawnego dostosowywania się do nowych metod, a każdy przedsiębiorca może to zrobić w czasie jaki uzna za stosowny. Z drugiej strony, jeżeli dany przedsiębiorca wdrożył odpowiednie rozwiązania techniczne lub jest w stanie to zrobić w krótkim czasie, niepotrzebnym jest czekanie aż 6 miesięcy na uruchomienie nowych form weryfikacji.</p>
Art. 6 pkt 7) wPKE	Brak obowiązku uzyskania zezwolenia na zajęcie pasa drogowego w przypadku umieszczania linii telekomunikacyjnych w kanalizacji kablowej posadowionej już w pasie drogi.	Zgodnie z art. 40 ust. 6c ustawy o drogach publicznych od linii telekomunikacyjnych lub elektroenergetycznych umieszczonych w kanalizacji kablowej (własnej lub innego operatora) już posadowionej w pasie drogi nie pobiera się opłaty, o której mowa w ust. 5 tj. opłaty należnej za zajęcie pasa drogi publicznej. Przepis wprost wskazuje, że opłata nie jest pobierana, natomiast ze względu na treść art. 39 tej samej ustawy i brak wprost wskazania, że nie jest wymagana decyzja na zajęcie pasa drogowego, wielu zarządców dróg uważa, że konieczne jest wydanie decyzji zezwalającej na zajęcie pasa (co nie jest prawdą). Oczywiście jest, że decyzja zarządcy drogi nie powinna ingerować w sposób korzystania z wnętrza kanalizacji kablowej umieszczonej w pasie drogi na podstawie odrębnej decyzji. Prosty zabieg legislacyjny może uciąć wątpliwości w tym zakresie. Jednocześnie ukrócićłoby to kwestię ponoszenia kosztów przenoszenia infrastruktury na skutek przebudowy dróg publicznych, która teraz liczona jest albo od decyzji na zajęcie pasa drogowego, która formalnie nie jest wymagana, albo od decyzji na zajęcie pasa drogowego na czas robót, wedle wyboru zarządcy drogi. W naszej ocenie warunki dotyczące ponoszenia kosztów przenoszenia konkretnej kanalizacji kablowej powinny przechodzić automatycznie na umieszczone w niej kable i urządzenia.

<p>Art. 6 pkt 8) wPKE</p>	<p>Zniesienie zakazu dostosowania stawek za zajęcie pasa drogowego do nowych regulacji.</p>	<p><u>Propozycja zmian:</u> - usunięcie art. 40 ust. 6d ustawy o drogach publicznych</p> <p>Korzystając z okazji nowelizacji przepisów ustawy o drogach publicznych w związku z przepisami telekomunikacyjnymi należy wrócić do art. 40 ust. 6d ustawy o drogach publicznych. Przepis ten został uchwalony bez żadnych konsultacji publicznych. Jego charakter jest stricte oportunistyczny dla zarządców dróg. Jest on odpowiedzią ustawodawcy na działania podejmowane przez przedsiębiorców telekomunikacyjnych, będących właścicielami wcześniej ułożonej infrastruktury telekomunikacyjnej, którzy chcieli doprowadzić do zrównania swojej sytuacji prawnej wobec zarządców dróg do poziomu operatorów telekomunikacyjnych, którzy przeprowadzają inwestycje obecnie. Takie działanie spotkało się ze zrozumieniem sądów administracyjnych, które opierały swoją wykładnię przepisów prawa o przepisy Konstytucji. Aby ukrócić taką praktykę przedsiębiorców telekomunikacyjnych ustawodawca zdecydował się wprowadzić niezwykle celne wyłączenie ustawowe. Ta propozycja legislacyjna spotkała się ze sprzeciwem Rządowego Centrum Legislacji. Mimo tego została przyjęta. Stosowanie tego przepisy budzi jednak nadal wątpliwości pod kątem zgodności z przepisami Konstytucji zarówno pod kątem materialnym, jak i formalnym. W związku z tym w celu uniknięcia długiej ścieżki postępowania przez Trybunałem Konstytucyjnym wnosimy o przywrócenie <i>status quo</i> i derogowanie tej nowelizacji.</p>
<p>Art. 6 pkt 8) wPKE</p>	<p>Uregulowanie zasad korzystania z kanałów technologicznych przed przejęciem drogi prowadzącej do inwestycji przez zarządcę drogi</p>	<p>W zakresie dróg publicznych coraz większe znaczenie ma uregulowanie sposobu korzystania z ciągów rur, które mają zostać przekazane zarządcom dróg w celu spełnienia obowiązku zapewnienia kanału technologicznego. W ramach inwestycji deweloperskich niejednokrotnie inwestorzy wykonują drogi publiczne wraz z kanałami technologicznymi, które następnie przekazywane są zarządcom dróg. Jest to konsekwencja tego, że żeby oddać budynek do użytkowania to trzeba do tego budynku doprowadzić sieć telekomunikacyjną, co więcej w związku z tym, że budynki szybciej są oddawane do użytkowania niż przekazywana zarządcy drogi – droga, to trzeba też zapewnić już aktywne usługi mieszkańcom budynku.</p> <p>W najlepszym przypadku operator czeka na przekazanie drogi z kanałem zarządcy, przez co deweloper nie może oddać budynku do użytkowania, albo operator buduje własne dojsście do nieruchomości. W skrajnych przypadkach operatorzy zaciągają własne kable do kanałów technologicznych i podłączają klientów, a przy przekazywaniu drogi z kanałem zarządcy drogi są zmuszani do wyciągania kabli, „odcinania” usług abonentom i zapewnienia im alternatywnej drogi dostarczenia usługi, na czas odbioru drogi przez zarządcę.</p> <p>Celem rozwiązania problemu konieczne jest wskazanie wprost w przepisach, że o ile operator telekomunikacyjny zaciągnął kabel telekomunikacyjnych do odbieranego przez zarządcę drogi kanału</p>

		<p>technologicznych w ramach zgody uprawnionego do dysponowania kanałem technologicznym w danym momencie podmiotu , to zarządca drogi, ma obowiązek odebrania drogi wraz z kanałem technologicznym oraz znajdującymi się w nich kablami telekomunikacyjnymi.</p>
<p>Art. 38 pkt 23) lit a) i b) wPKK</p>	<p>Usunięcie obowiązku raportowania przebiegu linii kablowych oraz wycofanie się z rozszerzenia obowiązku raportowania na obiekty budowlane umożliwiające kolokację</p>	<p><u>Propozycja zmiany:</u> <i>Art. 29 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych</i> <i>w ust. 1:</i> <i>(...)</i> ~~— w pkt 2 wyrazy „budynkami umożliwiającymi kolokację” zastępuje się wyrazami „obiettami budowlanymi umożliwiającymi kolokację”,~~ <i>Art. 29 ust. 2 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych</i> <i>(...)</i> — część wspólna otrzymuje brzmienie: „— przekazują aktualne, zgodne ze stanem faktycznym, kompletne oraz adekwatne do potrzeb wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 1, informacje o posiadanej infrastrukturze telekomunikacyjnej, ~~przebiegu światłowodowych linii kablowych zapewniających lub umożliwiających zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu oraz posiadane w postaci elektronicznej informacje o przebiegu innych niż światłowodowe~~ ~~linii kablowych zapewniających lub umożliwiających zapewnienie szerokopasmowego dostępu do Internetu, informacje o posiadanych publicznych sieciach telekomunikacyjnych, obiektach budowlanych~~ <u>budynkach</u> umożliwiających kolokację, świadczonych usługach transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu, usługach komunikacji głosowej i usługach rozprowadzania programów radiowych i telewizyjnych świadczonych w pakiecie z usługami transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu.”,</p> <p>Za szczególnie uciążliwie i niecelowe należy uznać raportowanie do PIT UKE przebiegów i punktów załamania linii kablowych. Są to informacje bardzo trudne do uzyskania a ponadto ich wprowadzenie do systemu PIT UKE prowadziło do błędnych odczytów (wielość sąsiadujących ze sobą sieci zamiast wielu sieci w jednej kanalizacji kablowej). Przedsiębiorcy telekomunikacyjni podkreślają, że w zakresie czy to inwestycji czy współkorzystania nie są im potrzebne informacje o dokładnych przebiegach linii kablowych innych sieci telekomunikacyjnych czy też wskazywanie punktów załamania. Ważna jest jedynie informacja o zasięgu sieci i miejscach, w których można podłączyć się do sieci innego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego.</p> <p>Co więcej, znaczna część przedsiębiorców telekomunikacyjnych dzierżawi od większych przedsiębiorców telekomunikacyjnych kanalizację kablową, w której instalują swoje kable. Nie znają jednak dokładnej trasy</p>

		<p>przebiegu tej kanalizacji kablowej (wymaganej przez przepisy rozporządzenia), a jedyne precyzyjne dane jakie posiadają w tym zakresie to punkt wejścia do kanalizacji kablowej i punkt wyjścia z niej.</p> <p>Powyższe problemy dotyczą przede wszystkim raportowania przebiegów i załamań linii kablowych poziomów dystrybucyjnego i dostępowego.</p> <p>Z tego względu postulujemy usunięcie omawianego obowiązku informowania o przebiegach linii kablowych. Wskazujemy, że mógłby on zostać ewentualnie zastąpiony wymogiem wskazywania wyłącznie miejsc wprowadzenia i wyprowadzania kabli z kanalizacji kablowej. Równolegle przekazywana byłaby informacja o wykorzystywanej kanalizacji kablowej (jest ona raportowana oddzielnie). W przypadku braku zgody co do powyższego postulatu wskazujemy, że ewentualny obowiązek związany z raportowaniem przebiegów linii kablowych może być utrzymany wyłącznie dla sieci budowanych ze środków publicznych oraz dla sieci budowanych ze środków prywatnych dla poziomu wyłącznie sieci szkieletowej.</p> <p>Za niezasadny i nadmiarowy uznać należy także plan rozszerzenia obowiązku raportowania z budynków umożliwiających kolokację na obiekty budowlane umożliwiające kolokację. Projektowana zmiana znacząco zwiększa obowiązek raportowy, wymuszając na przedsiębiorcach dogłębną analizę swojej infrastruktury technicznej, czy spełnia ona definicję obiektu budowlanego i czy jest możliwa w niej kolokacja urządzeń innego przedsiębiorcy (nawet jeśli podmiot raportujący nie udostępnia swojej infrastruktury). Zwracamy uwagę, że kluczowe dla współkorzystania są PDU, które przedsiębiorcy już raportują do PIT i dodatkowe raportowanie obiektów budowlanych nie jest do niczego potrzebne. Izby zwracają uwagę, że obecne przepisy nakładają na przedsiębiorców nadmiarowe obowiązki raportowe, gdzie ogromna ilość danych nie jest do niczego potrzebna. Ustawodawca zamiast zrationalizować obowiązki znów je zwiększa bez żadnego racjonalnego uzasadnienia. Tymczasem rozszerzenie obowiązku raportowania na obiekty budowlane spowoduje ogromne koszty dla przedsiębiorców: zarówno w zakresie ponownego przeglądu swojej sieci jak też modyfikacji swoich systemów raportowych. Zwracamy uwagę, że uzasadnienie ustawy wPKE pomija te koszty.</p>
Art. 38 pkt 32) lit. a) wPKE	Dostęp do energii elektrycznej w budynku za zwrotem kosztów	<p><u>Propozycja zmiany:</u> <i>Dodanie do art. 30 ust. 1 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych następującego punktu:</i> 6) <i>Umożliwieniu podłączenia urządzeń telekomunikacyjnych do obwodów elektro-energetycznych budynku, za zwrotem kosztów z tym związanych.</i></p>

		<p>Pomimo tego, że dzisiaj wykonywane instalacje telekomunikacyjne budynków najczęściej mają charakter pasywny – nie wykorzystują energii elektrycznej z zewnętrznego źródła, nie oznacza to, że jest tak w każdym przypadku. W zależności od topologii konkretnej sieci dostępowej, może się okazać, że zasilenie konkretnych urządzeń w energię elektryczną w obrębie budynku jest konieczne. Korzystanie z energii elektrycznej odbywa się na zasadzie wpięcia do obwodów należących do dysponenta nieruchomości lub poprzez wykonanie własnego przyłącza do infrastruktury operatora sieci elektroenergetycznej. Z uwagi na długotrwałość uzgodnień z operatorami energetycznymi, skorzystanie z obwodów budynku często jest jedynym sposobem na zapewnienie abonentom usług telekomunikacyjnych w racjonalnej perspektywie czasowej. Rozliczanie kosztów energii elektrycznej z uwagi na powtarzające się w ostatnim czasie programy dot. dopłat do rachunków za dostęp do energii stały się przedmiotem sporu pomiędzy dysponentami nieruchomości a operatorami potrzebującymi dostępu do energii w celu świadczenia usług abonentom. Chcąc uniknąć wątpliwości co do możliwości skorzystania z dopłat do kosztów energii elektrycznej dysponenti odmawiają dostępu operatorom do swoich obwodów elektrycznych. To powoduje brak możliwości wykonywania przez operatorów prawa dostępu do nieruchomości w celu zapewnienia w budynkach.</p> <p>Podkreślamy przy tym, że o ile możliwość żądania podłączenia urządzeń telekomunikacyjnych do obwodów elektro-energetycznych budynku już dziś jest interpretowana z obecnego brzmienia przepisów, o tyle brak precyzyjnego wskazania na to uprawnienie prowadzi do zbędnych i przedłużających proces przyłączeniowy sporów z dysponentami nieruchomości. Wskazujemy zatem na istnienie praktycznej potrzeby doprecyzowania przepisów.</p>
<p>Art. 38 pkt 32) lit. m wPKE</p>	<p>Egzekucja obowiązku wyposażenia budynku w instalację telekomunikacyjną</p>	<p>Uwaga kierunkowa</p> <p>Wskazujemy, że pomimo istniejącego w art. 30 ust. 6 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych obowiązku prawnego wyposażenia budynku w instalację telekomunikacyjną stanowiącą część składową nieruchomości, przedsiębiorcy telekomunikacyjni wciąż napotykają na problemy w tym zakresie. Problemy powyższe obejmują w szczególności:</p> <ul style="list-style-type: none"> - brak instalacji telekomunikacyjnej stanowiącej część składową nieruchomości, - brak określonych elementów wymaganych stosownym Rozporządzeniem, w szczególności kanalizacji kablowej przyłączy telekomunikacyjnych. <p>Powyższe problemy wynikają w naszym przekonaniu z braku przepisów przewidujących sankcję za niewykonanie lub nienależyte wykonanie obowiązków przez inwestora. Postulujemy wprowadzenie w przepisach sankcji w tym zakresie, mogących przewidywać w szczególności:</p>

		<ol style="list-style-type: none"> 1) nałożenie kary pieniężnej na inwestora w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków, 2) poniesienie przez inwestora kosztów prac, które wykona operator, a które byłyby zbędne w przypadku wykonania obowiązku, 3) nałożenie obowiązku złożenia w dokumentacji budowy oświadczeń o prawidłowym obowiązków w zakresie umieszczenie instalacji telekomunikacyjnej przez uczestników procesu budowlanego (np. kierownika budowy, inspektora nadzoru) pod rygorem odmowy dopuszczenia budynku do użytkowania, 4) wprowadzenie postępowanie przed właściwym terytorialnie PINB w sytuacji, gdy wskazana w przepisie art 30 ust. 6 instalacja nie zostanie posadowiona w budynku. Skutkiem regulacji winno być doprowadzenie do posadowienia instalacji oraz nałożenie odpowiednich kar.
<p>Art. 38 pkt 33) WPKE</p>	<p>Zawarcie umowy o dostęp z art. 33 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych jako czynność zwykłego zarządu. Zrównanie zakresu dostępu z art. 33 z dostępem z art. 30.</p>	<p><u>Propozycja zmiany:</u> (...) <i>3. Termin zawarcia umowy o dostępie, o którym mowa w ust. 1, wynosi 30 dni od dnia wystąpienia przez operatora, użytkownika rządowego, o którym mowa w art. 2 pkt 87 lit. a, b, d, e oraz h ustawy z dnia ... 2024 r. – Prawo komunikacji elektronicznej, lub jednostkę samorządu terytorialnego wykonującą działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1, z wnioskiem o jej zawarcie. Przepis art. 30 ust. 1 oraz 5d stosuje się odpowiednio. <u>Zawarcie umowy stanowi czynność zwykłego zarządu.</u></i></p> <p>Z ogromnym zadowoleniem przyjmujemy zmianę w zakresie treści art. 33 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, która przewiduje, że zastosowanie do niego znajduje odpowiednio art. 30 ust. 5d tej ustawy, przesądzający o przechodzeniu tej umowy na następcę prawnego podmiotu, z którym zawarto umowę dostępową. Uważamy jednak, że konieczne jest także dalsze zrównywanie tych dwóch instytucji. Zawieranie umowy regulowanej w art. 30 stanowi czynność zwykłego zarządu. Wynika to wprost z regulacji ustawowej. Takiego przepisu nie przewidziano w odniesieniu do art. 33 ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych. Trudno jest jednak mówić o powodach przemawiających za takim stanem rzeczy. Zarówno jedna jak i druga umowa przewiduje ingerencję w nieruchomości, zarówno grunt jak i budynek. Zawarcie jednej jak i drugiej umowy jest obowiązkiem dysponenta nieruchomości. Ostatecznie nawet jeśli umowa z art. 33 nie dotyczy zapewnienia telekomunikacji w budynku na nieruchomości której dotyczy to dotyczy każdorazowo zapewnienia telekomunikacji na innych działkach, często po prostu sąsiednich. Naturalnie różnica pomiędzy tymi dwoma instytucjami powinna objawiać się w odpłatności/nieodpłatności. Nie jest jednak wiadome dlaczego miałyby wpływać na stronę formalną zawarcia takiej umowy szczególnie, że dysponent nieruchomości jest zobowiązany do zawarcia umowy</p>

		<p>w trybie art. 33 tylko o tyle, o ile umieszczenie sieci lub urządzeń nie uniemożliwia to racjonalnego korzystania z nieruchomości, w szczególności nie prowadzi do istotnego zmniejszenia wartości nieruchomości. Nie powinno więc budzić wątpliwości, iż zawarcie takiej umowy mieści się w zakresie zwykłego zarządu nieruchomością. Jednocześnie w wielu przypadkach, infrastruktura wykonywana na podstawie art. 30 i 33 może być technicznie identyczna, a więc zakres czynności dotyczących obciążenia cudzymi prawami tej nieruchomości w ramach zwykłego zarządu powinien być w ich przypadku analogiczny.</p>
<p>Art. 68 wPKE</p>	<p>Przepis przejściowy dot. UFOR odwołuje się do dnia „ogłoszenia ustawy” zamiast do dnia „wejścia w życie ustawy”</p>	<p><u>Propozycja zmiany:</u> <i>Art. 68. W przypadku usług, o których mowa w art. 352 ust. 2 ustawy, o której mowa w art. 1, świadczonych w dniu ~~ogłoszenia~~ <u>wejścia w życie ustawy</u>, o której mowa w art. 1, zgoda i autoryzacje, o których mowa w art. 351 ust. 1 lub 2 oraz art. 352 ust. 2 ustawy, o której mowa w art. 1, nie są wymagane przez okres trwania umowy o świadczenie usług komunikacji elektronicznej zawartej z dostawcą usługi komunikacji elektronicznej świadczącym abonentowi również usługę fakultatywnego obciążania rachunku, lecz nie dłużej niż przez 24 miesiące od dnia ~~ogłoszenia~~ <u>wejścia w życie ustawy</u>.</i></p> <p>Projektowany przepis przejściowy w obecnym brzmieniu obarczony jest błędem, gdyż odwołuje się do dnia „ogłoszenia ustawy”, zamiast do dnia „wejścia w życie ustawy”, tym samym w praktyce odbierając dostawcom usług komunikacji elektronicznej 6-miesięczne <i>vacatio legis</i> przewidziane dla przepisów dotyczących UFOR.</p> <p>Brak wdrożenia przez przedsiębiorców przepisów dotyczących UFOR już na dzień ogłoszenia PKE w Dzienniku Ustaw może oznaczać, że abonenci, którzy aktywowali usługi, w stosunku do których zastosowanie mają przepisy o UFOR w okresie między dniem ogłoszenia a dniem wejścia PKE w życie, stracą dostęp do tych usług z dniem wejścia w życie PKE. W praktyce oznaczałoby to, że całkowicie nowa regulacja dotycząca UFOR, bardzo skomplikowana pod względem wdrożeniowym, byłaby przez przedsiębiorców wdrażana przed dniem wejścia w życie PKE, w okresie <i>vacatio legis</i> w celu uniknięcia ww. negatywnych konsekwencji). A to oznaczałoby brak możliwości skorzystania z „okresu przejściowego” jaki miał zostać wprowadzony przez analizowany art. 68 projektu ustawy wprowadzającej PKE.</p> <p>Przedsiębiorcy nie mogą być zmuszani do implementacji (a zatem ponoszenia kosztów) wymagań wynikających z projektu przepisów prawa i ponoszenia ryzyka zmian w projektowanych przepisach. Prace wdrożeniowe muszą być prowadzone na podstawie uchwalonego i ogłoszonego w Dzienniku Ustaw tekstu ustawy, w okresie <i>vacatio legis</i>, którego długość powinna być adekwatna do wysiłku koniecznego do dostosowania się do nowych wymagań.</p>

<p>Wprowadzenie zmian w ustawie o szczególnych rozwiązaniach służących ochronie odbiorców energii elektrycznej w 2023 roku oraz w 2024 roku w związku z sytuacją na rynku energii elektrycznej</p>		<p><u>Propozycja zmiany:</u> <i>Wersja 1.</i> <i>Do art. 2 pkt 1 ustawy dodaje się lit k) w brzmieniu:</i> <i>k) infrastruktury telekomunikacyjnej w budynkach mieszkalnych</i> <i>lub</i> <i>Wersja 2</i> <i>Zmienia się art. 2 pkt 1 lit g) ustawy i nadaje mu brzmienie:</i> <i>g) zasilania dźwigów i infrastruktury telekomunikacyjnej w budynkach mieszkalnych,</i></p> <p>Do wejścia w życie ww. ustawy zasilenie infrastruktury telekomunikacyjnej znajdującej się w danym budynkach mieszkalnych, następowało z obwodów elektrycznych danego budynku, poprzez partycypację operatora telekomunikacyjnego w kosztach zużycia energii generowanej przez urządzenia telekomunikacyjne.</p> <p>W związku z wejściem w życie ww. ustawy Wspólnoty Mieszkaniowe i Spółdzielnie, które korzystają ze szczególnych zasady rozliczania energii elektrycznej, tj. niższych stawek za energię, nie chcąc utracić swoich uprawnień do niższych cen energii, co jest zrozumiałe, zwracają się do operatorów telekomunikacyjnych z żądaniem wybudowania własnego przyłącza i obwodów elektrycznych, celem zasilania infrastruktury telekomunikacyjnej.</p> <p>Mając na uwadze fakt, że w kraju, jest jeszcze bardzo dużo sieci, która dla swojego prawidłowego funkcjonowania wymaga zasilania w energię, okazuje się, że skala problemu, jest bardzo duża. Jest to nie tylko proces bardzo czasochłonny, wymagający zgód i pozwoleń różnych organów, ale i bardzo kosztowny. Wprowadzenie proponowanej zmiany sprawi, że stan, który został ukształtowany w tym zakresie, od bardzo dawna i jest satysfakcjonujący dla obu stron tego procesu, będzie mógł obowiązywać, bez szkody dla kogokolwiek.</p>
--	--	--